

af en væsentlig del af selskabets forsikringer ved stiftelsen og et krav om, at en sådan overdragelse på et senere tidspunkt forudsatte en tilladelse fra tilsynet, må anses for overflødig og foreslås afskaffet. De pågældende dispositioner må være ledelsens ansvar.

Til nr. 24

Bestemmelsen giver Finanstilsynet mulighed for at tillade en omdannelse af forsikringsselskaber, der ikke længere driver forsikringsvirksomhed, ved en af Finanstilsynet kontrolleret procedure, hvorved tilsynet fastsætter de nærmere vilkår, der måtte være behov for i de konkrete tilfælde. Der kan f.eks. stilles krav om, at omdannelsen vedtages med det samme flertal, som i selskabernes vedtægter kræves til deres opløsning. Endvidere skal der ske den fornødne information til forsikringstagere og kreditorer. For de førstnævnte følger dette af reglerne om overdragelse af en forsikringsbestand.

Den foreslåede bestemmelse svarer til § 47, stk. 2, i lov om banker og sparekasser m.v.

Til nr. 25

Ændringen indebærer en mere korrekt henvisning.

Til nr. 26

Det må være et almindeligt krav ligesom for pengeinstitutterne, at et forsikringsselskab uafhængigt af størrelsen skal have mindst en statsautoriseret revisor.

Til nr. 27

Der henvises til bemærkningerne til nr. 2.

Til nr. 28

Ændringen er en konsekvens af, at registreringen er overgået til Erhvervs- og Selskabsstyrelsen.

Til nr. 29

Ændringen er redaktionel.

Til nr. 30

Der henvises til bemærkningerne til nr. 2.

Til nr. 31

Der henvises til bemærkningerne til nr. 3.

Til nr. 32

Der henvises til bemærkningerne til nr. 23.

Til nr. 33

§ 211, stk. 4 er en udvidelse af begrebet etablering i forhold til den hidtidige forståelse heraf. Ifølge Romtraktatens artikel 52 kan etablering (når bortset fra et selskabs hovedsæde) foreligge i form af datterselskab, agentur eller filial. Da disse begreber ikke er entydigt defineret, har man ment, at der også i andre tilfælde kunne foreligge etablering. EF-domstolen støttede i et vist omfang denne holdning til den afsagte dom i sag 205/84, Kommissionen mod Vesttyskland om begrænsninger i den tyske lovgivning vedrørende den frie udveksling af tjensteydelser inden for forsikringsvirksomhed. Domstolen udtalte således, at etablering også kan forekomme i den i § 211, stk. 4, omtalte situation, og dette blev indarbejdet i 2. skadesforsikringsdirektiv (artikel 3). De to eksempler på etablering nævnt i § 211, stk. 4, nr. 1 og nr. 2, er en ordret gengivelse af artikel 3.

Med hensyn til nr. 1 og forståelsen af »et kontor, der ledes af virksomhedens eget personale«, må det antages, at én ansat er tilstrækkeligt til, at der foreligger et etableret forretningssted. Det er dog en forudsætning, at den ansatte er ansat og lønnet af det udenlandske selskab og har indflydelse på virksomheden. Hvis en person f.eks. bor på et hotel, og derfra repræsenterer selskabet, skal spørgsmålet, om der er tale om et etableret forretningssted, især afgøres ud fra dels tidsfaktoren, dels om det er en gentagende foreteelse, og dels en fortolkning af personens fuldmagt.

Den i nr. 2 nævnte »forretningsafdeling« vil typisk være et generalagentur. Det er derfor nødvendigt at definere den bemyndigelse, en generalagent har, for at kunne fastslå, hvornår en person, placeret i Danmark, kan betragtes som virksomhedens etablerede forretningsafdeling, hvorefter virksomheden skal opfylde de krav, der stilles i kapitel 24 til etablering af et generalagentur.

Spørgsmålet om, hvorvidt der foreligger et etableret forretningssted, må afgøres ud fra, om en persons bemyndigelse svarer til en generalagents fuldmagt.

Ligestillet med den ovenfor beskrevne person vil være en mellemmand, som direkte eller indirekte har en permanent fuldmagt fra et eller enkelte udenlandske forsikringsselskaber. I dette tilfælde vil mellemmanden blive betragtet som ligestillet med en forretningsafdeling, hvorefter det udenlandske selskab må opfylde etableringskravene i kapitel 24. Vedrørende mellemmand i øvrigt henvises til bemærkningerne til nr. 35.

Til nr. 34

Der henvises til bemærkningerne til nr. 7.